

råde, idet man meget indtrængende skal anmode boligministeren om at tilvejebringe et lovgrundlag, hvormed det vil være muligt at foretage den sikring af egnens yderzoner, der er en nødvendig forudsætning for etablering af acceptable og funktionsdygtige byområder.“

Henstillingen er i det væsentligste enslydende med henstillingen i byudviklingsudvalgets skrivelse af 9. marts 1965.

Spørgsmål 6:

Hvilke overvejelser ligger til grund for fastsættelsen af 12 års perioden i § 4, stk. 2, i stedet for en 15 års periode?

Svar (af 7. marts 1969):

I henhold til § 5 i den gældende byreguleringslov skal der under inderzoner „indtages så store arealer, at der ud over arealer til offentlige formål skal være arealer tilstrækkelige til dækning af behovet for opførelse af boliger til det dobbelte af den forventede befolkningstilvækst for planlægningsperioden og erhvervsarealer tilstrækkelige til dækning af beskæftigelsen af den forventede befolkning i området“. Planlægningsperioden kan ifølge lovens § 1, stk. 1, „kun i særlige tilfælde være på under 15 år“.

Efter byreguleringslovens § 5, stk. 2, skal byudviklingsudvalget senest 5 år efter godkendelsen af en byudviklingsplan afgive en redegørelse til boligministeren for planens rummelighed, eventuelt ledsaget af forslag om udvidelse af inderzonerne.

Erfaringen i den forløbne tid har vist, at når inderzonerne er af betydelig størrelse, kan man kun vanskeligere opnå den koncentration af byudviklingen i et område, som af investeringsmæssige årsager tilsigtes med byudviklingsplaner. Dette skyldes, at udstykninger kan foregå og bebyggelser opføres i princippet hvor som helst i inderzonen; kan udstykkeren økonomisk magte navnlig kloakering og vejanlæg på egen bekostning, vil kommunalbestyrelsen ofte have vanskeligt ved at modsætte sig udstykningen og bebyggelsen, selv om andre inderzonearealer først burde tages i brug, f. eks. på grund af ikke fuldt udnyttede offentlige investeringer i byggemodning.

Også i en anden henseende er udlæg af store inderzoner forbundet med visse ulemper. Således kan det i flere tilfælde kun med

en betydelig grad af usikkerhed fastslås, i hvilke retninger det pågældende bysamfund, der danner kernen i byudviklingsplanen, bør udvikles i en mangeårig periode. Disponeringen af inderzoner (byzoner) for et meget langt tidsrum vil ofte unødigt kunne binde udviklingen og kun vanskeligt kunne tilpasses den tekniske og økonomiske udvikling, f. eks. med hensyn til planlægningen af baner og større veje, broer og flyvepladser. Under hensyn til bl. a. statens og amtsrådenes planlægning af trafik anlæggene kan de enkelte kommuner få behov for at lede byudviklingen i en anden retning end oprindeligt påtænkt.

De nævnte betragtninger har ført til det principielle rummelighedskrav i lovforslagets § 4, stk. 1, og til forslaget i § 4, stk. 2, om en forkortelse af planlægningsperioden i byudviklingsområder. Det har samtidig været hensigten at fastslå tydeligere end i den gældende lov, at den rummelighed, der må forlanges, skal være til stede i princippet konstant, således at der etableres en „rullende planlægning“ i byudviklingsområderne.

Man har ment, at en planlægningsperiode på 12 år på den ene side er tilstrækkelig kort til ikke unødigt at binde udviklingen og på den anden side tilstrækkelig lang til, at der både er den nødvendige margin for eventuelle fejlskøn ved forudsætningerne for planen og rigelige valgmuligheder for også en mere langsigtet efterspørgsel af jord til bebyggelse.

Den „rullende planlægning“ foreslås sikret ved, at byudviklingsudvalget allerede 4 år — og ikke som nu 5 år — efter byudviklingsplanens godkendelse skal redegøre for planens rummelighed, og at der efter disse 4 års forløb ved udlæg af yderligere byzonearealer (inderzonearealer) skal tilvejebringes dækning for det behov, der nu skønnes at være for de næste 12 år.

Spørgsmål 7:

Hvad forstås ved ordet „retningslinjer“ i § 5, stk. 2?

Svar (af 14. marts 1969):

Under folketingets behandling af det den 22. februar 1962 fremsatte forslag til lov om ændringer i lov om regulering af bymæssige bebyggelser anmodede det pågældende folke-